

Glömskan Kapitel 3

Nathan höll på glömma låsa bilen när han parkerade pinsamt snett på en av gästparkeringarna utanför Nana's hyreshus. Han tryckte på hissknappen men medan den segade sig neråt blev han övervänt och bestämde sig för trapporna istället. Han tog de tre trapporna med två ibland tre steg. Hans steg ekade mellan betongväggarna. När han slutligen nådde Loretas dörr stod hon där utanför och väntade på honom. Hon var klädd i den turkosa flanell nattskjorta som hon fått i present av någon av hans kusiner och hennes storblommiga morgonrock hängde löst runt hennes något beniga kropp.. Nathan kunde inte minnas när han sista gången sett hennes med utsläppt hår, men han hörde till de människor som inte bara såg skönhet i vad som var ungt och rätt enligt modetidningarna och kunde för sig själv erkänna att hans gammelmormor var vacker trots de enorma rätta ögonen.

"Oh va fort du kom" suckade hon lättat

"Nu får du berätta för mig vad som har hänts Nana, jag har kört hit som om jag stulit bilen"

Den gamla kvinnan sneglade upp mot taket och hennes underläpp darrade.

"Det började med en duns för si så där en 20 minuter sedan. Då vaknade jag, men när jag inte kunde höra något mer försökte jag somna om, det var då den andra dunsen kom och den här gången skakade sovrumslampan och först blev jag rädd att den skulle ramla ner över mig i sängen" Medan hon pratade kramade hon sina egna fingrar hårt. "Först reagerade jag nog som andra skulle blev lite smått irriterad, sedan kom paniken, Nate älskling du vet att jag inte är ett hysteriskt fruntimmer eller hur"

Han nickade, både för att hon förväntade sig att han skulle nicka och för att han visste att hon inte var hysterisk.

"Inom mig, jag menar i hjärtat tror jag började en känsla krypa... det låter löjligt när jag säger det högt...men jag tror något är fel, kvinnan som bor där uppe brukar inte ens spola toaletten efter 8 på kvällen, har aldrig hört hennes tv trots att jag vet att det nästan är att räkna med i denna löjliga ursäkt till byggnadskonst" Hennes röst var forcerad och hon började dra i honom för att få honom att följa henne upp för trappen.

"Varför ringde du mig och inte polisen eller nåt?" Nathans knä hade börjat värka igen, ungefär samtidigt som han insåg att hans älskade gammelmormor inte var sjuk eller skadad

"Men sötnos, dom skulle bara sett mig som ett hysterisk fruntimmer, när vi bevisat att jag inte är det ska vi ringa till alla som krävs."

Plötsligt stod han framför en dörr, en precis likadan dörr som fanns en våning nedanför, den dörr han gått in i när han kommit till ett 90 års kalas tidigare den kvällen. En brun, sliten dörr, sliten av en herrans massa års bruk.

Loretta stirrade på pojken som kommit till undsättning Han hade kommit som skjuten ur en kanon. Men nu stod han och hängde framför den dörr hon pekat ut som om han var något sinnesslö. Hon suckade lite irriterat och knackade hårt på dörren. Som väntat inget svar. Hon sneglade åter upp mot Nathan som såg ut

som om att saken nu var ur världen.

"Hon kanske är skadad?" Loretas röst var inte mer än en viskning och hon knackade igen. Nu verkade pojken bakom henne vakna till liv. Han satte sig på knä och lyft i brevlådan som satt i dörren och försökte spana in genom den. Ett svagt ljud av en radio eller bandspelare sökte sig ut ur den lilla springan.

"Hallå, är det någon där?" Loretta insåg att även Nathan var illa till mods. Han upprepade frågan ännu en gång och sneglade sedan osäkert upp på henne.

"SKa jag sparka in dörren Nana?"

"Sparka in dörren Nathan? Du ser för mycket på film tokstolle" Hon sträckte fram handen och provade på dörrhandtaget och den bruna dörren gled helt tyst upp. De båda stirrade på varandra med misstro.

"Ojdå, det trodde jag inte" mumlade Loretta innan hon försiktigt steg innanför tröskeln.

"Vänta" Nathan sträckte fram sin hand och lade den försiktigt på Nana's axel. "Jag går före" Hans ansiktsuttryck var sammanbitet och färgen var något gråblek. Vad hade han nu gett sig in på. Skulle den inneboende uppskatta att dom trampade in på det här viset? Förmodligen skulle han få förklara sig blå för att inte bli ditsatt för olaga intrång, men just nu kunde inte logik stoppa honom.

Hallen de stod i var helt vit. Golvet var så rent att han höll på ta sig skorna av vana. Men hallhyllan var tom, inte ett enda klädesplagg hängde på de vita trägalgarna. Försiktigt som när han lekte indian i 5 års åldern tog han steget ut i vad som verkade vara ett vardagsrum. Även här var väggarna vita. Allt var prydligt. Möblerna verkade rätt gamla men ytterst välbevarade. Tavlorna på väggarna såg ut att vara hämtade ur någon sorts katalog för vardagsrum från 80 talet eller så. I normala fall skulle man vid det här laget ha fått en känsla av den person som bodde här, men Nathan tyckte det kändes som ett opersonligt hotellrum.

"Hon måste vara helt otrolig på att städa" mumlade Loretta bakom honom. Han kunde inte annat än nicka medhållande. Inte ens när hans mamma ägnat timmar åt städning kunde hon stoltsera med ett så klinisk rent vardagsrum.

De båda stod stilla, osäkra på om det borde vända eller fortsätta.

"Det här känns olustigt" viskade Nathan och lät blicken söka längs korridoren till höger som han visste ledde till sovrummen. Lägenheten var en exakt kopia av Loretas, så det dolde sig inte några överraskningar i strukturen i alla fall.

Med försiktiga steg började han gå mot korridoren med sin gammelmormor tätt bakom sig. Han kunde höra på hennes andning att hon var rädd, nervös och orolig. Precis som han själv.

När ett rosslande ljud trängde ut från bortersta rummet hoppade de båda smygarna upp i luften. Deras blickar möttes och Nathan drog in andan.

"Helvete" med snabba steg skyndade han vidare mot den öppna dörren.

Loretta skyndade efter men han var snabb grabben när han lade den sidan till. När hon kom fram satthan på knä med mobiltelefonen i handen. När hon sjönk ner bredvid honom höll han på att rabbla adressen. Hans röst lät så långt borta hon kunde inte ta blicken från den späda varelsen som låg i en hög på golvet framför henne. Med en suck sjönk hon ner bredvid henne och smekte hennes hår, hon kände tårarna krypa fram och sakta bana väg nerför hennes rynkiga kinder.

"Men lilla, lilla vän" snyftade hon "vad har du ställt till med"

Kvinnan på golvet drog in andan med ett rosslande ljud och slog upp ögonen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Xena med Poeter.se id #7891 innehar upphovsrätten